

Fame changes everyone. Hers was like an avalanche.
But...Again, I can't speak of her particular case,
but I can tell you for certain that with creative people,
it's not the therapists who do most of the healing, but art.

ชื่อเสียงเปลี่ยนทุกคนนั้นละ ของแม่เธอเหมือนหิมะถล่ม
แต่...ข้าอีกครึ่งนะ ฉันบอกกรณีของแม่เธอเป็นการเฉพาะเจาะจงไม่ได้
แต่ฉันบอกได้แน่ๆ ว่าสิ่งที่ช่วยเยียวยาคนทำงานสร้างสรรค์ได้ดีที่สุด
ไม่ใช่นักจิตบำบัด แต่เป็นศิลปะต่างหาก

—อีเลี่ยนา แชนเดอร์

words
words without boundaries

ด้วยรัก จากแม่ **LOVE, MOM**

อิลีเยนา แฮนเดอร์
เขียน

อภิญญา ฮโนปจัย
แปล

“หรืออย่างน้อยครูก็บอกให้อ่าน และครูจะออกสอบ
ไม่ใช่เนื้อหาในหนังสือโดยตรงหรอก
ครูรู้ว่าพวกเธอไปดาวโหลดสรุปย่อมาอ่านก็ได้”
เขากวาดตามองพร้อมรอยยิ้มรู้ทัน
- อิลีเยนา แฮนเดอร์

แปลโดย อภิญญา ฮโนปจัย

คำนำสำนักพิมพ์

แมกเคนซีเป็นลูกสาวของราชินีนักเขียนแนวระทึกขวัญที่มีแฟนคลับอยู่ทั่วโลก เมื่อพังแค่นี้แล้ว ใครๆก็บอกว่าชีวิตของเธอต้องดีงาม รายล้อมด้วยชื่อเสียง บ้านหรู เงินทองไม่ขาดมือ และอาจจะถึงขั้นมีบันไดสู่การเป็นนักเขียนอาชีพอยู่ในมือ

แต่ชีวิตของแมกเคนซีไม่ได้เป็นอย่างนั้น และยิ่งกว่าที่ใครคาดคิดคือสิ่งที่เธอได้มาจากงานศพของแม่กลับเป็นจดหมายลึกลับพร้อมปริศนาดำมืดที่เธอยิ่งคุ้ย ความวายปวงของครอบครัวก็ยิ่งกระจายกระจาย จดหมายซึ่งจ่าหน้าซองสั้นๆว่า

จากแฟนอันดับหนึ่ง รัก

11/ords

คำนำผู้แปล

ถึงผู้อ่านที่รัก

ตอนที่คุณหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน คุณอาจเห็นแค่คำโปรยปกหน้าสั้นๆ หรือคำโปรยพล็อตเรื่องคร่าวๆ บนปกหลัง คุณอาจเลื่อนผ่านหน้าฟีดแล้วเจอโฆษณาหนังสือเล่มนี้พร้อมแคปชั่นชวนติดตาม แต่เชื่อไหมว่า คุณจะไม่มีความเคยรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้จะพลิกผันไปทางไหน เพราะความน่ากลัวที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังชีวิตของคนคนหนึ่งนั้น อาจว้าวเกินกว่าที่คุณจะจินตนาการได้

อี.วี. เรนจ์ คือนามปากกาของเจ้าแห่งนิยายระทึกขวัญสุดดราม่า ทว่าเรื่องราวชีวิตของเธอกลับซับซ้อนยิ่งกว่านิยายที่เธอเขียนไว้เสียอีก เมื่อเธอเสียชีวิตลง กลิ่นเน่าเหม็นไม่ได้แค่โชยออกมาจากศพของเธอ แต่ยังโชยออกมาจากอดีตอันเป็นปริศนา ที่ลูกของเธอเคยเชื่อว่ามันคือความจริง แต่ความจริงนั้นเป็นแค่เปลือกนอกของผู้หญิงคนหนึ่ง

ถ้าพร้อมแล้ว เชิญทำความรู้จักกับอี.วี. เรนจ์ ได้เลย

ด้วยรัก
จากผู้แปล

บทนำ

ชีวิตนี้ ฉันไม่เคยทำร้ายใครเลย แต่ตอนนี้ฉันอยากชกหน้าที่ยังกลับมา
จากหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ รูปของเธอ กับปากทาลิปสติกสีแดงอันเป็น
เอกลักษณ์และผมสีดำลับ ใบหน้าของสัตว์ร้ายแสนสวย

พบศพนักเขียนนิยายชายดี

เอลิซาเบท แคลเปอร์ วัย 43 ปี เป็นที่รู้จักทั่วโลกในนาม
อี.วี. เรนจ์ เจ้าของผลงานระทึกขวัญลึกลับประสาท ถูกพบ
เป็นศพใน“อุบัติเหตุอันน่าประหลาด”

เธอจากไปโดยทิ้งสามีอันเป็นที่รัก เบน แคลเปอร์ และ
ลูกสาวอายุ 21 ปี แมกเคนซี แคลเปอร์ ไว้เบื้องหลัง

ทั่วโลกต่างตกใจที่ต้องสูญเสียนักเขียนเปี่ยมความสามารถ
โดยไม่ทันตั้งตัว แฟนๆทั่วโลกต่างร่วมไว้อาลัยแต่อัจฉริยะ
ทางวรรณกรรมผู้ยิ่งใหญ่

โท ช่างตอแหล...

รอยยิ้มเยือกเย็นเยาะเย้ยฉันมาจากหน้าหนังสือพิมพ์ที่ฉันถือไว้ด้วยมือ
อันลั่นเทา ฉันอยากจะเลาะรอยยิ้มนั้นออกมา แล้วลบมันออกไปจากความ
ทรงจำให้หมด

เธอทำตัวเอง

เธอสมควรตายแล้ว

ฉันแค่หวังว่ามันน่าจะเกิดขึ้นเร็วกว่านี้

ສ່ວນທີ 1

ທດສະຍາວິທະຍາ

หนึ่ง

แบกเคนซี

คุณ คงไม่มีโอกาสได้เห็นงานศพแบบนี้ – งานศพที่ไม่มีน้ำตาสักหยด

งานศพของแม่คือการแสดงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งปี...หรืออาจจะยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเธอก็ว่าได้

แฟนคลับที่มาชุมนุมกันอยู่ด้านนอกเซนต์จอห์นส์เมโมเรียลเซนเตอร์ ไม่รู้เรื่องนั้น พวกเขาคิดว่าพวกเขามารวมตัวกันด้วยความสมัครใจ พวกเขาไม่รู้ว่ามีการทุ่มเงินมากแค่ไหนในการประชาสัมพันธ์ การจ้างเหล่าอินฟลูเอนเซอร์ นักข่าวคอลัมน์ซุบซิบ และบล็อกเกอร์รีวิวนั่งล้อ

ตั้งแต่แม่จากไป นิยายของแม่ก็กลับมาติดชาร์ตหนังสือขายดีอีกครั้ง
ดูสิ แม่! ขนาดตายไปแล้ว ยังทำเงินได้อยู่เลย

หน้าหนังสือพิมพ์ต่างพาดหัวกันอย่างบ้าคลั่งในช่วงอาทิตย์ที่ผ่านมา เพื่อนำเสนอทฤษฎีสุดโด่งดังทั้งหลาย

อี.วี. เรนจ์ จากไปอย่างน่าเศร้า

ในขณะที่เส้นทางนักเขียนกำลังรุ่งสุดขีด

อุบัติเหตุ หรือ...

นั่นคือเหตุผลที่ชายคนนั้นยืนอยู่หลังห้อง ชายวัยกลางคนที่ไว้หนวดแปลกๆ ใส่สูทผูกไท

“ตรงนี้เป็นพิธีที่จัดกันเป็นการภายใน กลับไปเถอะ” ย่าพูดกับเขา ห้วนๆ ด้วยเสียงกระซิบ

ทันทีที่ย่าเดินจากไป รอยยิ้มเธอก็หายวับ

คุณไม่จำเป็นต้องช่างสังเกตก็เห็นซองปืนพกใต้เสื้อสูทของเขาได้ – เขาคือตำรวจสืบสวน เขามาที่บ้านของเราเมื่อสองวันก่อน ฉันทิ้งทะเลที่เปิด

ประตูลูกให้เขา และเขาก็เริ่มถามฉันเรื่องแม่ จนยาต้องรีบพุ่งเข้ามาขวางราวกับแม่ไก่เดือดตาล

“แมกเคนซี เข้าไปก่อน” ยาสั่ง ยืนขวางระหว่างฉันกับเขา จากนั้นพอฉันเดินกลับหัวมุมไป ยาก็พูดกับตำรวจสืบสวนนายนั้นด้วยเสียงกระด้าง “คุณไม่ละอายใจบ้างเลยหรือ – เข้ามาคุยกับลูกที่เพิ่งเสียแม่ไปนะ”

ตอนนี้ เขาก็โดนไล่อีกครั้ง

หลายวันมานี้ทั้งหนังสือพิมพ์และบรรดาบล็อกเกอร์ต่างพากันหยิบยกทฤษฎีไร้สาระมาอธิบายการตายของแม่ แต่ความจริงที่เราได้ฟังจากเหล่าเจ้าหน้าที่สอบสวนนั้นธรรมดาสามัญมาก – แม่ลื่นล้ม ศีรษะกระแทกหินขณะเดินเล่นในป่าข้างบ้านตามกิจวัตรยามเช้าของแม่

“เหตุไม่คาดฝัน” พวกเขาใช้คำนี้ ซึ่งบังเอิญเหลือเกินที่นิยายขายดีของแม่อีกเล่มก็เต็มไปด้วยเหตุไม่คาดฝันเช่นกัน

อย่าเข้าใจฉันผิด บางคนก็อาจเสียใจจริงๆ

อย่างยายนั่นนะ เลย์มา รอท ที่กำลังคุยกับคนของสำนักพิมพ์ราวกับนี่เป็นงานพบปะทางธุรกิจทั่วไปงานหนึ่ง แน่نونว่าเธอเป็นตัวแทนขายลิขสิทธิ์ให้แม่มาเป็นเวลากว่า 20 ปี ตอนนี้เธอคงต้องพับแผนการออกหนังสือเล่มใหม่ทั้งหมดทิ้งไป แต่ฉันมั่นใจว่าเธอจะหาทางทำเงินจากการตีพิมพ์ฉบับพิเศษ พิมพ์รูปที่ขอบหนังสือ ทำกล่องสะสม หรืออะไรทำนองนั้นได้ ถึงอย่างไรอาณัติจากรัฐบาลนี้ก็คงไม่มีวันแห้งตายอยู่แล้ว

เราเผาศพแม่ไปเมื่อหลายวันก่อนโดยจัดขึ้นเป็นการส่วนตัว มีผู้ร่วมงานเพียงไม่กี่คน กระนั้นก็ยังไม่มีน้ำตาสักหยด

งานศพนี้จัดขึ้นเพื่อคนอื่น ๆ เพื่อ “เพื่อน” เขาวางนั้นนะ จะได้มาเคารพศพ เพราะแม่ให้ความสำคัญกับความเคารพมาก แต่เพื่อนนั้นหรือ ไม่แน่ใจว่าแม่มีเพื่อนจริงๆ หรือเปล่า แต่คำไว้อาลัยสวยหรูที่พวกนั้นพูดเพื่อเป็นเกียรติแก่แม่ในช่วงสองชั่วโมงที่ผ่านมาฟังดูเหมือนแม่เป็นเชกสเปียร์ ไม่ใช่เล่นๆ เลย

ถนนนอกอาคารเต็มไปด้วยฝูงชน แต่โถงพิธีภายในกลับเงียบงัน น่าขนลุก เสียงกระซิบสะท้อนก้องผนังห้อง

ด้านหนึ่งของห้องคือรูปถ่ายในฐานะนักเขียนรูปใหญ่ของแม่ซึ่งสวมเสื้อ

ปิดคอประดับลูกไม้และมีกุหลาบแดงเป็นฉากหลัง มีคำว่า อี.วี. เรนจ์ อยู่ใต้มัน ตากล้องวัยกลางคนท่าทางแปลกๆ ที่สำนักพิมพ์จ้างมากำลังถ่ายรูปนั้นจากทุกมุม และถ่ายรูปคนของสำนักพิมพ์ ตัวแทนขายลิขสิทธิ์ของแม่ พ่อด้วยอีกคน เขาขอให้ฉันโพสท่าเช่นกัน แต่ฉันไม่เอาด้วย

ช่างแม่

อีกด้านของห้องโถงเป็นรูปแม่ในห้องทำงาน เธอแต่งหน้าและทำผม จัดเต็ม แต่แม่ดูเหมือนอยู่ในวาระขณะนั่งอยู่หน้าชั้นหนังสือ ชื่อจริงของแม่ที่ชื่อว่าเอลิซาเบท แคลเบอร์ ปรากฏอยู่ใต้รูปไม่เป็นการนั้น ซึ่งรูปนี้จะให้แหล่งข่าวอื่นเอาไปใช้ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น โบสถ์ที่ย่าติดต่อไว้ หรือมูลนิธิที่แม่เคยบริจาคเงิน

ฉันอยากยืนอยู่หลังห้องมากกว่า ห่างไกลจากสายตาผู้คน ยืนอยู่ข้างบูทีที่ไม่แยแสแม่เลย - ไม่เคยเลยสักครั้ง แล้วก็ไม่เคยสนใจรูปร่างหน้าตาของฉันด้วย

แต่ย่าสน ก่อนหน้าขั้นตอนอยู่บ้าน ย่าขอให้ฉันจดทาลิปสติกสีดำและเขียนขอบตาหนาตะอะอย่างที่คุณชอบทำ

“และก็หาอะไรใส่ให้มันเหมาะสมหน่อย”

เดิมทีฉันก็สวมชุดดำเกือบตลอดเวลาอยู่แล้ว ซึ่งบังเอิญว่ามันเหมาะกับงานศพพอดี เช่นเดียวกับการเขียนขอบตาและการทาลิปสติกสีดำที่คุณทำไปอยู่ดี

ส่วนย่าก็...แน่ละ...ต้องสวมชุดของดิออร์กับเครื่องเพชรราคาแพง ใส่คู่กับแขกที่มาร่วมงานทุกคน

พ่อสวมสูทสีดำมันซัลป์และมีเส้นที่ พ่อดูบูดบึ้งนิดหน่อย อาจจะเพราะกำลังถอนเหล้าอยู่ ปู่กับย่าอาศัยอยู่ห่างออกไปแค่สี่ชั่วโมง แต่พวกท่านมาอยู่บ้านของเราตั้งแต่แม่จากไป ย่าคุณแม่ไม่ให้พ่อดื่มเหล้าหนักตั้งแต่หัววัน พ่อแม่จากไป ย่าก็ภูมิใจที่ได้ปกครองทั้งบ้าน

ส่วนฉันนะหรือ ฉันอยากร้องไห้ซะ ฉันอยากร้องไห้จริงๆ แต่เหมือนความจริงยังไม่เข้าไปในสมอง ฉันอยากเสียใจ แต่ฉันรู้สึกอยู่เสมอว่าแม่ไม่เคยใส่ใจฉันจริงๆ ซึ่งทำให้ฉันขมขื่นมากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา และเรา

ก็ห่างเหินกัน

อีเจ เพื่อนรักของฉันบอกว่าฉันอยู่ในช่วงที่ความเศร้าจะเข้ามาซ้ำ แต่บางทีฉันอาจไม่มีหัวใจเลยก็ได้ ฉันบอกอีเจว่าไม่ต้องมาทรมาน เพราะฉันไม่อยากให้เพื่อนรักของฉันเห็นว่าชีวิตฉันห่วยแตกแค่ไหน อิม มันก็ห่วยแตกมาตั้งแต่ที่ฉันจำความได้นั่นละ

ฉันจะได้เจอเขาที่บ้านเพราะคืนนี้เราจะมียานเลี้ยงสำหรับ “วงใน” เท่านั้น ฉันรู้ว่ามันจะเป็นงานเลี้ยง แม้ว่าพวกเขาจะใช้คำว่างานเฉลิมฉลองชีวิต¹ ก็ตาม

ฉันมองไปรอบห้องแล้วต้องตกใจเมื่อเห็นร่างคุ้นตาเดินเข้าไปหาพ่อ แล้วจับมือ นั่นคือคณบดีของมหาวิทยาลัยนั่นเอง ฉันเบนสายตาไปอีกทาง แล้วกลอกตา แม่เคยสนิทสนมกับเขานี้ละ ครั้งหนึ่งแม่บอกว่า “เพื่ออนาคตของลูก” แม่ถึงขั้นไปบรรยายที่มหาวิทยาลัยและบริจาคเงินให้ด้วย ฉันจะไม่แปลกใจเลยถ้าพวกนั้นจะสร้างรูปปั้นเพื่อเป็นเกียรติแก่แม่

นักจิตบำบัดของแม่ก็อยู่ในงานด้วย แถมยังมีบรรณาธิการของแม่ อีกสองคน ผู้ช่วยบรรณาธิการอีกสามคน ทนายความประจำครอบครัวของเรา “เพื่อน” ส่วนใหญ่ของแม่คือคนที่เธอทำงานอย่างใกล้ชิดนั่นละ

ฉันก็อยากร้องไห้อยู่หรอก อยากร้องไห้จริง ๆ แต่ฉันร้องไห้ไม่ออก ผ่านมาเป็นสัปดาห์แล้วตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ และฉันต้องมาอยู่บ้านแทนที่จะได้อยู่ในอพาร์ทเมนต์ห้องสตูดิโอของตัวเองในเมือง ฉันเอาแต่คิดถึงแม่ คิดถึงเรื่องราวของเรา ครอบครัวเล็กๆ ที่ล้มเหลวของเรา ฉันเศร้า แต่แค่ไม่ได้พุ่มพายเป็นบ้าเป็นหลังอย่างที่ควรจะเป็นละมัง

พ่อดูโทรศัพท์ของตัวเองแล้วรีบปลีกตัวไปยังประตู ฉันเห็นผู้ชายอีกคนที่สวมหมวกเบสบอลอยู่ตรงนั้น เขาหันหลังแล้วเดินออกไป พ่อเดินตามเขาไปด้วย

¹ ในสังคมอเมริกันนิยมใช้คำว่า Celebration of Life แทนคำว่า Funeral (ไว้อาลัย) หลังพิศศพ เพื่อส่งเสริมแนวคิดว่าจะระลึกถึงผู้ตายด้วยความร่าเริง ซึ่งในงานเฉลิมฉลองชีวิตนี้จะมีการกินดื่มและแต่งกายสีสันสดใสเหมือนงานเลี้ยงทั่วไป

ตอนนั้นน่าจะเป็นเวลาอันดีที่ฉันจะได้บอกพ่อว่าฉันปวดศีรษะและ
ใกล้จะสติแตก - โกหกนะ - แน่แน่นอนว่าฉันต้องไปแล้ว ความรู้สึกมากมาย
ติดกันอยู่ในหัว แต่ฉันแยกแยะไม่ออกหรอก รู้แค่ว่าฉันอยากอยู่ให้ห่าง
คนพวกนี้

ฉันเดินออกไปยังโถงโล่งๆ ที่เชื่อมทางเดินเล็กๆ และเห็นพ่อคุยอยู่กับ
คนแปลกหน้าคนนั้นที่สุดทางเดิน

ฉันเริ่มก้าวไปทางพวกเขา แล้วเดินช้าลงเมื่อได้ยินเสียงกระซิบแผ่วว่า
“โอ้เวร”

เรื่องบ้าอะไรนะ

ฉันก้าวไปด้านข้าง หลบหลังช่องประตูซึ่งเป็นจุดที่มองไม่เห็นพวกเขา
แต่ได้ยินเสียงชัดเจน

“ไม่ใช่ตรงนี้” พ่อพูด “แถวลำตัวยังไง”

“ลำตัวยังไงเหรอ ฉันมีสิทธิ์มาที่นี่”

“ออกไปเดี๋ยวนี้”

ชายคนนั้นหัวเราะเบาๆ “เธอสงสัยอะไรมั้ย”

“เธอไหน”

“แมกเคนซี”

ใจฉันเต้นแรงทันทีเมื่อได้ยินชื่อตัวเอง

“อย่าแม้แต่จะพูดถึงลูกสาวฉัน”

“โอ้ เธอไม่รู้สินะ ทำได้ดี เจ้าหนูเบนนี่”

เจ้าหนูเบนนี่นั่นหรือ พ่อเนียนะ ใครหน้าไหนที่กล้าเรียกพ่อแบบนั้น

“ออกไปเถอะ” พ่อกล่าวต่ออย่างอับจนหนทาง “แค่...ออกไปซะ เดี่ยว
ค่อยคุยกัน”

ฉันก้าวเข้าไปใกล้ช่องประตูมากขึ้นเพื่อจะได้แอบมอง แล้วพินึกเนื้อแข็ง
ที่อยู่ใต้พรมก็ส่งเสียงดังเอี๊ยด มันดันลั่นซะงั้น

แม่งเอ๊ย

ฉันตกใจจนตัวแข็งทื่อเหมือนวางที่ถูกไฟหนักรถสอง ได้ยินเสียง
ฝีเท้าหนักๆ ดังใกล้เข้ามา แล้วพ่อก็ปรากฏตัวตรงช่องประตู ทันทีที่พ่อเห็นฉัน

ความตื่นตระหนกก็ฉายเต็มหน้าพ่อ

“นั่นมันเรื่องอะไรกัน” ฉันถามแล้วชะโงกหน้าผ่านช่องประตูออกไป
แต่ชายปริศนาคนนั้นหายไปแล้ว

พ่อยกสองมือขึ้นลูบใบหน้า “ไม่มีอะไร”

“พ่อเถียงกับใครอยู่”

“ไม่เลย ลูก แค่อยุ่กัน” พ่อล้วงเข้าไปด้านในเสื้อแจ็คเก็ตแล้วหยิบ
เหล่าขวดเล็กๆ ออกมา

“พอรู้จักผู้ชายคนนั้นด้วยเหรอ”

พ่อยกขวดขึ้นดื่มด้วยความประหม่าแล้วถอนหายใจช้าๆ “พ่อไม่เคย
เจอผู้ชายคนนั้นมาก่อน”

โกหกชัดๆ

พ่อซ่อนขวดไว้ในแจ็คเก็ตแล้วขยิบตาให้ฉัน “ลูกโอเคมั๊ย”

“หนูอยู่ที่นั่นไม่ได้ คนพวกนี้—” ฉันไม่ได้พูดจนจบ แต่กลอกตาแล้ว
พยักพืดไปทางโถงกลาง

“พอรู้ พ่อรู้” พ่อหลับตาพร้อมใช้นิ้วบีบสันจมูกตัวเอง

“พอโอเคมั๊ย”

พอกับแม่ไม่ใช่คู่รักที่สมบูรณ์แบบเสียทีเดียว โดยเฉพาะช่วงหลังมานี้
ทั้งคู่ทะเลาะกันบ่อยกว่าแต่ก่อน จนกลายเป็นสิ่งเดียวที่ฉันเห็นตอนมาหา
พวกท่านในช่วงสุดสัปดาห์ เพราะสองปีที่ผ่านมามีฉันเช่าห้องสตูดิโอเล็กๆ
อยู่ในเมือง เพื่อจะได้อยู่ใกล้มหาวิทยาลัย

พ่อสูดหายใจเสียงดังแล้วพ่นออกทางริมฝีปากหนา จากนั้นจึงผินยิ้ม
“โอเคสิ ลูกรัก” พ่อแตะไหล่ฉันเบาๆ “ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี ลูกจะกลับเลย
ก็ได้ถ้าอยากกลับ”

“เจอกันที่บ้านนะคะ” ฉันบอก แล้วหันเข้าสู่โถงทางเดินที่นำไปยัง
ประตูด้านหลังอาคาร

การแสดงอันยิ่งใหญ่ที่สุดจะเกิดขึ้นนอกอาคารทันทีที่ทุกคนก้าวเท้า
ออกมา แฟนจากทั่วประเทศคือผู้ที่เสียใจจริงๆ ส่วนสำนักพิมพ์ก็น่าทึ่ง
ประชาสัมพันธ์ของตัวเองเข้ามาจัดการอีเวนต์นี้ ใช่ พวกเขาเรียกมันว่าอีเวนต์

จะมีนักแสดงกลุ่มหนึ่งที่ถูกจ้างมาให้ก่อความวุ่นวาย ตะโกนคำหยาบคาย และทำลายรูปถ่ายลับใจของแม่ ประกาศว่าอี.วี. เرنจ์ คือปีศาจ ก็อย่างที่คุณรู้ นั่นล่ะว่าชาวแองรียก็ยังดีกว่าไม่มีข่าวเลย ฉันรู้เรื่องนี้เพราะพวกเขาบอกฉันแล้ว ทันทีที่ฉันเซ็นเอ็นดีเอ ซึ่งคือสัญญาการรักษาความลับฉบับหนึ่ง แผนที่ทีมประชาสัมพันธ์ก่อขึ้นมาเองนี่ละที่น่าจะช่วยให้ยอดขายหนังสือ พงทะยานแบบไม่ลืมหูลืมตา

ฉันไม่อยากไปออกทางประตูหลักเพื่อเจอฝูงปาปารัซซีกับแฟนคลับ ผู้บ้าคลั่งแน่ๆ

ฉันถอนหายใจโล่งอกเมื่อก้าวออกทางประตูด้านหลังอาคาร และพอเห็นแล้วว่าไม่มีใครอยู่ตรงลานจอดรถ ฉันก็เดินตรงไปที่รถของตัวเอง แล้วโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“ขอบคุณพระเจ้า” ฉันโผล่ออกมาเมื่อรับสาย “ฉันออกมาแล้ว”

“ไ้ ยายปากแจ๋ว มันใกล้จบแล้วละ” เสียงปลอบของอี่เจเหมือนบาร์ม ที่ช่วยผ่อนคลายจิตวิญญาณฉัน

“นายจะมาที่บ้านฉันไหม”

“กำลังไป น่าจะถึงก่อนเธอ”

“คอยระวังพวกปาปารัซซีที่ประตูรั้วด้วยละ” ฉันปลดล็อกประตูรถแล้วเข้าไป “ฉันมั่นใจว่าพวกนั้นต้อง...เดี๋ยวนะ”

มีซองจดหมายวางอยู่บนที่นั่งคนขับ ฉันขมวดคิ้วด้วยความงุนงง ก่อนจะหยิบมันขึ้นมา

“แบ๊บนะ อี่เจ” ฉันเปิดเสียงเขาออกลำโพง เข้าไปนั่งในรถ จากนั้นจึงสำรวจซองจดหมาย “นี่มันบ้าอะไร...”

“เธอโอเคมั๊ย” เขาถาม

“ไม่แน่ใจ” ฉันตอบ ใจฉันเต้นแรงขึ้นเมื่ออ่านข้อความบนซองจดหมาย

นั่น

จากแฟนอันดับหนึ่ง รัก

สอง

ข้อเสีย ...แม้แต่ในวงการนิยาย...ก็มีทั้งคำชม จดหมายจากแฟนคลับ พวกสตอล์กเกอร์ และบางครั้งใครก็ลุ่มหลงลอบไต่ปัสสาวะหรือชั้นในเปื้อนเลือดมาให้ โช้ ช้างนอกนั้นมีคนบ้ามากมาย ฉันจะไม่พูดถึงเรื่องสยองกว่านี้หรอก แค่นี้ก็เยอะพอแล้ว

ฉันเพ่งมองผ่านกระจกรถออกไปด้วยความประหม่า ลานจอดรถเต็มไปด้วยรถ แต่ไม่เห็นคนเลยแม้แต่คนเดียว

“เคนซ์ มีอะไร” อีเจส่งเสียงผ่านลำโพงโทรศัพท์ด้วยความเป็นห่วง

“จดหมายจากแฟนคลับนะ” ฉันตอบ หันไปสนใจซองจดหมายอีกครั้ง

“มีอะไรแปลกๆหรือ”

“ที่แปลกคือจดหมายอยู่ในรถฉัน”

“เธอลืมล็อกรถหรือเปล่า”

“นี่ เพื่อน ฉันไม่พลาดแบบนี้หรอกน่า หวังว่ามันจะไม่ใช้ไรซิน¹ หรืออะไรทำนองนั้นนะ ฉันโยนทิ้งไปดีกว่า”

“เปิดสิ! อาจะบันเทิงดีก็ได้”

อีเจตื่นเต้นเสมอเวลาได้ยินเรื่องราวแฟนคลับของแม่

“โอเค โอเค!” ฉันฉีกซองจดหมาย

ฉันค่อยๆ ใช้ปลายเล็บที่ทาสีดำจับขอบซองแล้วแหวกดูด้านใน จดหมายจากแฟนคลับแบบนี้ระว่างไวที่สุด เราเคยเจอเรื่องแปลกๆมาแล้ว เพราะผู้คนต่างส่งของมากมายมาให้แม่ จดหมายรัก จดหมายขู่ ดันฉับของพวกเขาเอง ของเล่น ลูกก็ ปอยผม ขวดใส่ปัสสาวะ - นำขยะแขยงผู้ขายบางคนส่งรูปตัดต่อที่มีเขากับแม่ซึ่งเปราะไปด้วยคราบอสุจิมาให้

¹ Ricin สารพิษร้ายแรงที่ไม่มีสี ไม่มีกลิ่น ทำจากเมล็ดละหุ่ง ออกฤทธิ์ให้ผู้รับพิษถึงตายได้

“ไม่เอาล่ะ เพื่อน เธอเจออะไร” อีเจถามอย่างหมดความอดทน

“มีกระดาษอยู่ข้างใน จดหมายที่ใครบางคนนึกถึงละมั้ง”

“อ่านสิ”

อีเจชอบเรื่องน่าขยี้แซงพวกนี้ เขาเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกับฉันเมื่อปีก่อน และรับงานฟรีแลนซ์ด้านไอที ตอนนั้นเขาน่าจะเป็นโปรแกรมเมอร์อัจฉริยะที่ทำเงินจากการเขียนโปรแกรมออนไลน์ได้มากกว่าผู้ใหญ่ทั่วไปทั้งที่อายุเพิ่ง 23 ปี แต่ตอนที่ฉันเจอเขาเมื่อหลายปีก่อน เขาเป็นแค่เด็กเนิร์ดคนหนึ่ง เขาบอกว่าเขาเข้าชั้นตอน ม.ต้นไปหนึ่งปีเพราะโดดเรียนเพื่อใช้เวลาอยู่กับคอมพิวเตอร์ที่บ้าน ตอนนั้นเขาก็กังเป็นเด็กเนิร์ด แต่เจอกลุ่มคนที่มีความสนใจเหมือนกัน บางครั้งการเจอคนแบบเดียวกันก็สร้างชีวิตใหม่ให้เราได้

ฉันหยิบกระดาษออกจากซองจดหมายแล้วคลี่ออก

จดหมายนั้นเขียนด้วยลายมือและมีทั้งหมดสามแผ่น ด้านหนึ่งเป็นรอยขาด เหมือนถูกฉีกออกมาจากสมุดโน้ต

“เร็ว ๆ สิ!” อีเจเร่งอีก

“เดี๋ยวก่อนสิ! ให้ตายเถอะ ความอดทนเป็นสมบัติของผู้ตื่นรู้มัย”

กระดาษแผ่นแรกมีแค่ไม่กี่บรรทัด ฉันค่อย ๆ อ่านออกเสียง

อยากรู้ความลับไหม

ด้วยรัก จากแม่

สาม

“อ่า อะไรวะเนี่ย” ฉันพูด แล้วมองกระดาษแผ่นที่สองด้วยความโมโห
จนแขนลุกชัน

ฉันเห็นรายชื่อที่คุ้นตาบนกระดาษ วันที่เมื่อ 22 ปีที่แล้วอยู่ตรงมุมซ้าย
ของกระดาษ และสถานที่ โอลด์โบว์ เนแบรสกา

ถ้านี้เป็นมุกตลกห่วยๆ ของใครสักคน ก็คงเป็นมุกที่คิดมาเป็นอย่างดี
เพราะฉันรู้จักสถานที่นั้น พ่อแม่ของฉันเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่นั่นเมื่อ
20 กว่าปีก่อน

“ยายปากแจ่ว ยังอยู่มั๊ย” อีเจถาม

“ฟังนะ เดี่ยวฉันโทร.กลับ”

“ทุกอย่างโอเคใช่มั๊ย”

“ใช่ เดี่ยวโทร.กลับนะ”

“ต้องโทร.มานะ”

ห้านาทีต่อมาฉันก็ยังไม่ขยับเขยื้อน ฉันอ่านกระดาษสามแผ่นใน
ซองจดหมายนั้นและล้มผลั้ได้ว่าต้องไล่บ้านป่วน ฉันอ่านซ้ำอีกครั้งและพลิก
หน้ากระดาษไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้พลาดอะไรไป

ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องในอดีตของพ่อแม่ แต่ฉันรู้ว่าพวกเขามาจากไหน
เรื่องราวบนหน้ากระดาษนั้นดูเหมือนเป็นส่วนตัวอย่างลึกซึ้งทีเดียว แม่ไม่เคย
สนใจเล่าเรื่องในอดีตของแม่ให้ฉันฟัง แล้วจะมาเล่าทำไมตอนนี้

“เรื่องมันซับซ้อน” แม่เคยพูดไว้แบบนี้

ฉันรู้จักนิยายของแม่มากดี จึงบอกได้เลยว่ามันเพี้ยนสุดๆ นักวิจารณ์
บอกว่าแม่มีจินตนาการ “ล้ำเลิศ” แต่ส่วนตัวแล้วฉันคิดว่ามันบ้ามากเพราะ
แรงบันดาลใจของนิยายมาจากเรื่องราวในอดีตแน่นอนอยู่แล้ว พ่อแม่แบบไหนกัน
ที่จะเล่าให้ลูกฟังว่าเคยทำบ้าอะไรไว้

ปฏิกิริยาแรกของฉันคือจะยัดกระดาษพวกนี้ลงในหีบใบใหญ่ที่เต็มไปด้วย

ข้าวของทำนองเดียวกันนี้ที่ส่งถึงแม่มาตลอด 20 กว่าปีในอาชีพนักเขียนของแม่ แม่เก็บหีบไว้ใต้ออฟฟิศที่บ้านใบหนึ่ง เป็นหีบสแตนเลสโกทิกขนาดเท่าหีบศพสำหรับใส่จดหมายจากแฟน ๆ โดยเฉพาะ

แต่ฉันสงสัยว่าถ้าจดหมายนี้มาจากแม่จริง ๆ ละ

มีวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ฉันเช็กได้ว่าจดหมายนี้คือของจริงหรือเปล่า

ฉันสตาร์ตรถแล้วขับไปที่บ้านของพ่อกับแม่

บ้านของเราอยู่นอกเมืองออกไปราวหนึ่งชั่วโมง ฉันยืนยันว่าจะไม่ขอยุ่บ้านระหว่างเรียนปริญญาตรีสายศิลปศาสตร์ เมื่อดูจากการที่แม่คงไม่ยอมให้ฉันย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัยนอกรัฐ อย่างน้อยฉันก็มีอิสระที่ได้ย้ายไปอยู่ในเมืองแทน

ฉันมาหาพ่อแม่เป็นประจำ สัปดาห์เว้นสัปดาห์ พ่อแม่จากไป ฉันก็กลับมาอยู่บ้าน แน่ละว่าเป็นไอเดียของย่า เพื่อที่ “เราจะได้ผูกพันกันจากความโศกเศร้า” ย่าพูดแบบนั้น แต่ฉันมั่นใจว่าไม่มีเรคนไหนโศกเศร้า

หนึ่งชั่วโมงต่อมาฉันขับเข้าไปในถนนส่วนบุคคลที่ทอดยาวไปยังบ้านพ่อกับแม่ เป็นบ้านเนื้อที่ 650 ตร.ม. บนที่ดินราว 7.5 ไร่ ซึ่งมีบ้านพักสำหรับแขก สระว่ายน้ำ และบ่อน้ำตามธรรมชาติข้าง ๆ ทะเลสาบล้อมด้วยแนวป่า

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนหนึ่งที่มาประชาสัมพันธ์จ้างมาพยักหน้าให้ฉัน แต่ฉันน่าจะรู้ดีว่าแค่คนเดียวคงไม่พอ เพราะแค่เข้ามาตามถนนได้ราว 60 เมตร พวกนั้นก็โผล่มา – ชายหลายคนพุ่งออกจากแนวป่าพร้อมกล้องในมือ สาดแสงแฟลชใส่ฉันขณะที่ฉันขับรถเข้าไปใกล้ประตูรั้ว

“แมกเคนซี คุณคิดว่าแม่ของคุณตายด้วยอุบัติเหตุจริงมั้ย”

“แมกเคนซี คุณจะเขียนนิยายเรื่องปัจจุบันของแม่ต่อให้จบมั้ย”

“คุณแคสเปอร์!”

“นี่เป็นพื้นที่ส่วนบุคคลนะ!” ฉันตะโกนใส่คนพวกนั้นผ่านกระจกรถ แต่พวกเขารู้อยู่แล้วและไม่ได้สนใจอะไร อย่างน้อยตอนที่ประตูเหล็กเลื่อนเปิดช้า ๆ แล้วฉันขับรถเข้าไป พวกนั้นก็เฝ้าตามเข้ามา

หนึ่งนาทีต่อมา ฉันเดินเข้าไปในบ้าน

กลิ่นหอมหวานรุนแรงปะทะใบหน้าฉัน - ดอกไม้เป็นร้อย ๆ ดอกที่เพื่อน
เพื่อนร่วมงาน และแฟนคลับส่งมาให้ ทั้งบ้านเต็มไปด้วยเจ้าหน้าที่จัดงานเลี้ยง
ซึ่งกำลังเตรียมงานในคืนนี้

ฉันเดินตรงดิ่งไปยังห้องทำงานของแม่โดยมีซองจดหมายอยู่ในมือ

ห้องทำงานล็อกอยู่ แม่มีกุญแจอยู่คนเดียว หรืออย่างน้อยเธอก็คิด
แบบนั้น เราจะเข้าไปในห้องทำงานของแม่ได้ก็ต่อเมื่อเธออยู่ในห้อง แต่ฉันรู้ว่า
พ่อเก็บกุญแจสำรองไว้ที่ไหน หลายเดือนก่อนฉันเห็นพ่อแอบเข้าไปโดยที่แม่
ไม่รู้สึกรู้สีกิน และการที่มีรูปแบบนี้เกิดขึ้นก็เห็นได้ชัดว่าความสัมพันธ์ระหว่าง
พ่อกับแม่และทะเลาะกัน

ฉันต้องเข้าไปในห้องทำงานของแม่ให้ได้เดี๋ยวนี้

ฉันเดินตรงไปยังหน้ากากชนเผ่าที่ประดับอยู่ข้างห้องน้ำแชก แล้ว
ล้วงลงไปใ้ในพมพลอดกหนที่แผ่อยู่รอบหน้ากาก กุญแจเข้าห้องทำงานแม่
อยู่ในงาที่เป็นฐานกะโหลกนั้นเอง

“บิงโก” ฉันพิมพ์ว่า พ่อยังเก็บกุญแจไว้ในนั้น โลงใจไปเปละหนึ่ง

ฉันรีบตรงไปสู่ตงเดินแล้วปลดล็อกห้องทำงานแม่ จากนั้นจึงล็อก
ประตูตามหลัง

ฉันไม่เคยเข้ามาในห้องนี้เพียงลำพัง แต่จะเข้ามากับแม่เท่านั้น เหตุผล
เดียวที่ทำให้ฉันสงสัยใคร่รู้ก็คือแม่ล็อกห้องนี้เสมอ ที่นั่นเคยเป็นหลุมหลบภัย
เวลาแม่เซียงงาน แม่บอกไว้แบบนั้น แต่ไม่ใช่อีกต่อไป

ฉันรอให้ความโศกเศร้าโหมตอย่างฉับพลัน หรือค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นมา
ในบรรดาสถานที่ทั้งหมด ที่นั่นแหละที่ควรจะเกิดขึ้น แต่มันไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ไม่มีน้ำตาสักหยด ไม่มีแม้แต่ความเสียใจจริงๆ มีแต่ความขมขื่น

แม่กับฉันไม่เคยสนิทกัน มีคนบอกว่ากองทุนทรัสต์เล็กๆ ที่แม่เปิดไว้
จะครอบคลุมค่าใช้จ่ายตลอดการศึกษาของฉัน แต่ก็แค่นั้น ไม่มีอะไรมากไป
กว่านี้ ไม่มีมรดก ทุกอย่างตกไปที่พ่อ ฉันอยากจะเสแสร้งบอกว่าเราไม่ได้
รักพ่อแม่เพราะเงิน แต่แม่ทำเงินได้เป็นล้านๆ และไม่เหลือให้ฉันสักเพนนี
นอกเสียจากกองทุนเพื่อการศึกษา ฉันคงโกหกถ้าบอกว่าเรื่องนี้ไม่ได้ทำให้
ฉันหัวเสียหรือหงุดหงิดอะไรเลยสักนิด เพราะงั้นก็...ใช่...ฉันไม่เคยเป็น

แฟนคลับของแม่ หรือแม่พยายามจะให้บทเรียนฉัน อะไรก็ช่างหัวมันเถอะ ฉันใช้ชีวิตด้วยตัวเองได้อยู่แล้ว

ตอนนี้ฉันอยากรู้จุดประสงค์ของจดหมายนิรนามฉบับนี้ บางทีแม่อาจจะอยากสอนอะไรฉัน ถ้าเรื่องล้อเล่นนี่ฉันไม่ใช่เรื่องตลก แต่กลายเป็นจดหมายบอกครั้งสุดท้ายของแม่จริง ๆ ฉันค่อยไปหาข้อมูลเพิ่มเติมที่หลังละกัน

สิ่งเดียวที่ฉันต้องการในการเช็กว่าจดหมายนี้เป็นของจริงหรือเปล่านั้น คือการสรุปเล็ก ๆ บนโต๊ะไม้มะฮอกกานีตัวใหญ่ยักษ์นี้ กรอบรูปนั้นคือ - เดียวนะ รวกลองสักหน่อย เอาละ - มันคือเครื่องเตือนใจแม่ว่าแม่มาได้ไกลแค่ไหน ใช่แล้ว ตบเบาเธอสักหน่อย ในกรอบกระจกนั้นคือหน้าแรกของต้นฉบับเรื่อง *ลงลงลง* นิยายเรื่องแรกของแม่ และเป็นนิยายขายดีระดับโลกที่ขายได้เป็นล้าน ๆ เล่ม ซึ่งแฉ่งเกิดให้นามปากกาอี.วี. เرنจ์

ต้นฉบับหน้าแรกนี้น่าจะขายได้เป็นพัน ๆ เหรียญ มันเป็นต้นฉบับที่เขียนด้วยลายมือบนหน้ากระดาษเก่า ๆ ที่น่าจะมาจากสมุดบันทึกของแม่ ตอนที่แม่ยังเป็นวัยรุ่น ใช่แล้ว หน้ากระดาษแผ่นนี้เก่าขนาดนั้นนั่นละ เกือบ 30 ปี แม่เริ่มเขียนนิยายขายดีตอนอายุแค่ 16 ปีเอง อัจฉริยะใช่ไหมล่ะ

แต่ฉันต้องการชิ้นส่วนแห่งความทรงจำนี้เพื่อจะได้เปรียบเทียบกับหน้ากระดาษที่ฉันได้รับจากแฟนนิรนาม

ฉันนั่งลงบนโต๊ะเลย - แม่ต้องฆ่าฉันแน่ - วางกรอบรูปที่มีกระดาษแผ่นนั้นนอนลงกับพื้นโต๊ะ แล้ววางกระดาษจดหมายนั้นข้างกันเพื่อเริ่มวิเคราะห์

แหงล่ะว่าฉันไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านลายมือหรือนักนิติวิทยาศาสตร์ แต่ฉันก็โน้มน้าวเข้าไปใกล้ตัวอย่างทั้งสองชิ้นนั้นแล้วเริ่มสังเกตทุกตัวอักษร ตัว อ ที่ตัวปลายเล็กน้อย ตัว บ ในเบน ชื่อพ่อของฉัน ที่มีความโค้งมน เครื่องหมายวรรคตอน เครื่องหมายคำถามต่าง ๆ มีคำหนึ่งที่เขียนซ้ำสองครั้งในจดหมายและเหมือนกับคำในหน้าแรกของต้นฉบับซึ่งใส่กรอบไว้เป็นคำที่อยู่ใต้คำว่า *หนา*

ห้านาทีผ่านไป ฉันเริ่มปวดคอจากการก้ม ปวดตาจากการหรี่ และ

ความรู้สึกไม่สบายใจเริ่มก่อตัวอยู่ในห้อง ลายมือที่ปรากฏในหน้าต้นฉบับ
ใส่กรอบกับจดหมายนั้นเหมือนกัน

“หืม” ฉันครุ่นคิดกับตัวเอง

ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ใช้หลักฐานที่บ่งบอกว่าจดหมายฉบับนี้มาจากแม่
แต่ฉันไม่ได้สงสัยเรื่องนั้นหรอก

ฉันสงสัยสิ่งที่แม่เขียนในตอนท้ายของจดหมายมากกว่า

ความลับนี้จะกลายเป็นของลูกแล้ว

ทดลองอ่าน